

Lezingen: Exodus 3:1-18 en Lucas 5:1-11

Met Mozes op weg, waar zet ons dat neer? Als volgers, waarbij Mozes onze influencer is? Ik heb een achterrichtje van 13 dat influencer is, 500.000 volgers heeft en overal in het land meet&greet heeft. Alles wat ze doet of zegt wordt gevolgd door haar fans. Wat zij draagt, dragen haar fans. Wat zij zegt, zeggen haar volgers haar na. Ze verkoopt haar eigen productlijn met haar naam erop. Gaan we ook zo om met Mozes? Dan zeggen we : Hij werd geroepen, hij heeft die speciale positie. God spreekt met hem, hij zal wel weten wat er moet gebeuren. En wij, of ik, ik hobbel wel mee. Of zijn wij, ben ik, net zo goed een geroepene? Het is heel baptistisch om te kiezen voor het laatste en ik ben het er ook mee eens. Het Bijbelse verhaal dat we lezen wil niet zeggen dat *anderen* geroepen zijn: Mozes, Jozua, Petrus en dat we moeten zeggen: dat zijn zij, mij is dat niet overkomen. Ze zijn juist bedoeld om ons te laten begrijpen en herkennen wat het in *ons eigen leven* betekent om geroepen te zijn. Wat herkennen we uit hun situatie, hun beweegredenen en reacties? Laten we nog eens luisteren naar beide personen van wier roeping we vanmorgen gehoord hebben.

Mozes	Petrus
1. Mijn naam is Mozes. En ik moet je iets vertellen. Wat mij nou toch is overkomen! Mijn hele leven staat erdoor op z'n kop.	1. Mijn naam is Simon Petrus. En ik moet je iets vertellen, Wat er nu toch gebeurd is! Mijn hele leven is van de ene op de andere dag volledig veranderd.
2. Eigenlijk had ik alles voor elkaar. Een rustig leven, de kost verdienen met schapen en geiten hoeden voor mijn schoonvader. Als ik onder de mensen ben, vind ik het moeilijk om te praten, maar bij de schapen heb ik dat probleem niet. En toen was daar plotseling die stem uit een brandende braamstruik. Sowieso heel vreemd, want hij brandde niet óp. Wat hij zei? Of ik maar even naar Egypte terug wilde gaan om de Israëlieten naar een ander land te brengen. Nou ja zeg! Hoezo? En waarom ik? Daar ben ik toch helemaal niet geschikt voor? En van wie is die stem dan wel? En dan nog, als ik naar Egypte ga, geloven de mensen mij toch niet. En de Farao laat ze ook niet zomaar gaan. Nee hoor, zoek daar maar iemand anders voor.	2. Ken je die man, Jezus, die door het land trekt en hele menigtes toespreekt? Ik had wel eens iets over hem gehoord, maar kende hem niet. Nou, we waren dus bezig onze netten uit te spoelen, na een nacht vissen. We hadden behoorlijk de pest in. Niks gevangen! Waardeloos! Komt die man, Jezus, naar ons toe en vraagt of we hem met onze boot het meer op willen varen, zodat hij de menigte zo kan toespreken. Nou ja, normaal zou ik dat niet doen - er moet gewerkt worden tenslotte - maar hij h�ad iets, waardoor je hem niet kon weigeren. Dus wij met z'n allen het meer weer op -met hem. Het pakte me wel, wat hij te vertellen had. En ergens gel�ofde ik hem.
3. Hij liet me niet met rust. Die stem bleek van God te zijn. Zijn naam? "Ik zal er zijn", de God van de Hebreëen. En hij bleef doorgaan; vertelde me precies wat ik moest zeggen. Maar ik kan helemaal niet goed spreken! Nou, ook dat bleek geen argument, want daar zou hij me ook bij helpen. Mijn broer Aaron moest maar meegaan en namens mij spreken. Uiteindelijk kon ik gewoon geen argument meer verzinnen om er onderuit te komen.	3. Toen hij klaar was met spreken wilde ik zo snel mogelijk weer aan land om ons voor te bereiden op de volgende nacht vissen. We moeten daar tenslotte van leven. Nou, daar was Jezus het niet mee eens. Hij wilde dat we verder het meer op zouden varen en onze netten uitgooien. Nou, je hebt geen verstand van vissen, dacht ik nog..... waarom zouden we d�at nou doen?
4. Hij had het laatste woord: ga. Wat een toestand! Ik geloof nog steeds niet dat mij dit gaat lukken en dat dit plan kan slagen. Het is nogal wat: alle Israëlieten weg uit Egypte. Een complete volksverhuizing organiseren en ze los peuteren van de Farao. Ik ben daar gewoon niet geschikt voor. Maar weet je wat? Ik ging toch. Op hoop van zegen.	4. Maar we vingen meer vis dan we ooit eerder bij elkaar gezien hadden. Enorm! Ik wist niet meer hoe ik het had. Ik viel neer en zei: "ik ben een zondig mens, ga alstublieft weg." Alsof ik voelde wie hij werkelijk was. Maar hij stelde me gerust en zei dat ik voortaan mensen zou vangen. En weet je wat? Ik kon niet anders dan hem volgen.

Het eerste wat opvalt is dat 'geroepen worden' gewoon gebeurt in je eigen levenssituatie. Niet na een spirituele leerschool of bedevaart. Of je nu schaapherder bent, of visser, of je nu succesvol bent in wat je doet of niet, of je gelukkig bent of niet. Er is geen geschiktheids criterium. Misschien leggen we ons dat zelf op. Maar God roept moordenaars, hoeren en tollenaars *in hun situatie*, dat is een rode draad in de bijbelse geschiedenis. Mozes had niet echt een goed CV, hij was het land uit gevluht na een moord.

Het tweede wat opvalt is dat je gedwongen wordt om opnieuw naar jezelf te kijken. God stelt als Hij roept bij ieder van ons de oervraag: *mens, waar ben je?* En het hoort bij de staat van ons mens zijn, dat we aarzelen en twijfelen bij die vraag. Want ze betekent: laat je naakt zien aan mij, die je gemaakt heeft! Mozes ziet dan ook meteen scherp waar hij tekort komt. Opvallend is overigens dat in deze roeping niet aan de orde komt wat hij verkeerd heeft gedaan. Dat is kennelijk ook niet de reden dat hij twijfelt aan zichzelf: God, ik heb ooit iemand vermoord, hoezo kiest u mij? Er kleeft net zo min een moreel oordeel aan de roepstem van God over zijn verleden: Mozes, voordat ik je roep moeten we het eerst hebben over wat je hebt gedaan! Toch vraagt Mozes zich af: hoezo ik? En begint daar niet ook de weg van de omkeer?

Het derde wat opvalt is dat je ook gedwongen wordt om naar de wereld om je heen te kijken. Er wordt gevraagd om je erom te bekommeren. Dat is de tweede oervraag die altijd doorklinkt in de roeping: *mens, waar is je broer?* Roeping is niet alleen voor je eigen heil. Geroepen worden door Degene die heel deze wereld in de hand houdt maakt dat Hij jou en mij daarin plaatst en verbinding maakt en zegt: ik heb jou nodig! Dit is een ware wisseling van kijken en denken. Ik ben er niet om zelf te overleven in deze arena, ik ben er omdat ik gewild ben, omdat ik nodig ben. Met al mijn tekortkomingen is er een bedoeling met mijn leven. Mozes kan het niet geloven. Hij wil ook liever niet. Herkenbaar? Wat is het moeilijk om te leven vanuit een opdracht, wetend dat het moeite gaat kosten en pijn gaat doen. Dat de innerlijke verandering en vorming die daarbij hoort pijn en verdriet gaat kosten.

Het vierde wat opvalt is het grote ontzag, de grote eerbied die met de roeping gepaard gaat. En die eerbied wordt in het geval van Mozes ook gevraagd: doe je sandalen uit, want je staat op heilige grond. De roeping, de roepstem, de ontmoeting met de Ene maakt dat je als mens op je plek wordt gezet. Maar dan op een heilzame manier. Want is niet met de menselijke natuur het verlangen gegeven om te vereren, te bewonderen? We zien het overall om ons heen. Of het nu om popidolen gaat, of om voetballers, of om influencers, zoals mijn achternietje. Alleen deze idolen zijn gericht op de eigen groei, de *nóg hogere ranking*, de *nóg belangrijker resultaten*, het *nóg grotere podium*. Overigens zonder kwade bedoelingen.... Maar de Ene, die is gericht op wie Hij roept. Hem gaat het om jou en mij. En daarom is de aanbidding en overgave aan Hem paradoxaal genoeg de weg die ons in de vrijheid zet. En daar is het heel de Bijbelse geschiedenis om te doen: God die ons bevrijdt.

Laten we dan ook op weg gaan met Mozes, als geroepenen, net als hij. En de weg aflopen -die tevens een lijdensweg is- de uittocht tegemoet. Amen.